
Szűcs László

HUSZONÖT MONDOLAT

Jöttem haza félve a forradalomba, és jártak a villamosok.

Voltam újságíró. Megszerkesztek.

Lezárult bennem a rendszerváltás: lett egy szobabiciklim, elhatalmasodott rajtam a macskabolondéria.

A legjobban a kereszteződésekben, hosszú piros lámpánál érdemes gondolkodni, mikor ellep a pizsmog.

Nagy hagyománnyal rendelkezem: panelpatinám van.

Ott tartok, hogy már a tűrészhatáron sem szeretnék igazolványt felmutatni.

Nekem még tettek súlyos nyomólemezt a táskámba éjszaka a nyomdászok.

Hiányzik a hétköznapijaimból a piros-fekete írógépszalag.

Ma jobban szeretem Újvidéket, mint Budapestet. Sőt, még Révkomáromot is.

Egy ideig magyar voltam, aztán lassan elmagyarosodtam.

Nem találok magyarázatot a politikára. Magyar ázalék.

A holnap érdektelen, mint egy hajnalban ismételt tévéműsor.

Összeszedem a bátorságot ismerősnek jelölni a múltamat.

Ma jobb verset tudnék írni, ha akarnék, de az olvasó bennrekedt az időgépben.

Basszus, ezüstlakodalmat ülünk a szabadsággal.

Már csak akkor lesz időm elolvasni minden könyvemet, ha a felétől megválok.

Visszatérő félelmem, hogy elveszítem a szemkontaktust a városommal.

Megnyugtat, ha az áruházban a zöld almákkal beszélgető bolond nőt nézegetem, pedig a zöld almák nem is válaszolnak.

Vajon más mit kezd a szórványosodó magabiztosságával?

Felszabadítóan hat rám, hogy semmi sem következik belőlem.

Örvendetes rutinszerűen, megszokásból európainak lenni.

Nem akarok kamion lenni előttetek a kanyarban. Inkább leszek a kanyar.

Emlékeim hulladékát szelektíven gyűjtöm.

A hatalom csillogása a szemekben nem rendszerfüggő.

Villamos és forradalom után nem érdemes szaladni.